

allesammen hendes Mad og siger, at man ingen Steder faar saa vel tillavet Kost i Forhold til Prisen. — Men Vilhelmine er det naturligtvis ikke.“

Han aabnede Døren for at ledsage sine Gæster ud i Haven; men pludselig lukkede han den igen og sagde med sænket Stemme:

„I har vel nok set, at det *alligevel* blev Vilhelmine, der kom til at præsidere ved Vifteudstillingens Aabning, og at det ogsaa var hende, der tog mod Dronningen? Men jeg tænkte det nok! Hvad den Dame vil, det sætter hun igennem enten paa den ene eller den anden Maade. Og I kan tro, hun har taget sig storartet ud! Det stod der ogsaa i Bladene. Et kanelbrunt Crépon-Kostyme fra Wundt & Svendsen. Og nu er min forhenværende Svigerfar død og har testamenteret Missionen hundrede Tusinde. Jeg siger velbekomme!“

Ude i Haven sad Pensionærerne allerede bænkedes om Kaffe-bordet. For Bordenden præsiderede en forhenværende Provins-købmand, der ligesom Jægermesteren — og af lignende Aarsager som han — hørte til de faste Pensionærer. De øvrige var fortrinsvis yngre Mennesker, der tilbragte deres Ferie her. Karstens Kunstnernavn, som netop var fløjet Landet over, havde vakt Spænding. Ogsaa Jytte interesserede, efter at man havde faaet at vide, at hun var en Datter af Minister Abildgaard.

Den ældre Frøken Wamberg modtog Gæsterne med megen Anstand og foretog Præsentationen. Hun var en svulmende Dame, der mindede om sin Søster paa samme Maade som et Hvidkaals-hoved om en Rose.

I Begyndelsen var der højtidelig Tavshed, nysgerrig Udspejden og provinsiel Forlegenhed — indtil en bredrygget københavnsk Kommunalærerinde, der var vant til at være Underholdningens humoristiske Midtpunkt, tog Cigaren af Munden og sagde:

„Aa, Hr. Johansen! Vær saa skeløjet og la' Sukkeret rykke denne Vej!“

Det var en Træffer. Højtideligheden eksploderede, og Latte-ren skyllede henover Bordet.